

ABONAMENTE :

Pe un an 10 Lei

Pe trei precept și învârttori . . . 8 "

Anunțat și Reclame după învoială.

ORGAN AL TINERIMEI DOBROGENE

Apare de două ori pe lună

DIRECTOR ȘI PROPRIETAR

CONST. N. SARRY

Redacția și Administrația str. Dorobanților

24 IANUARIE

Sunt 1800 de ani, de când cel mai inimos general al timpurilor trecute, în fruntea vechilor legiuni, implință în sinul bogat al Daciei vechi, o nouă viață temeinică, un nou popor.

Acest om genial, cu brațul voinic, șterge pe vâtor din cartea popoarelor numele plebeșilor locuitori ai plaiurilor dunărene, dând numelui său brațele lor vinjoase, inimile lor aprinse de vitejie. Îi sfarmă spre a-i contopi, îi desmănește spre a și-l păstra. Îi gonește spre a-l avea.

Jertfa lui însă, n'are hotar.

El nu se mulțumește numai cu triumful senzor, inima lui și-o dă toată nouei și frumoasei provincii romane.

Pe ruinele vechilor bordeie, el ridică ca în goticele palate minunate, sălbătecia poetică o rugămintă civilizată, graiul aspru și viguros îl sculptează în limbă sonoră și armonioasă.

Îi mai trebuia acestui părinte să și mai pună în mișcare cugetul lui adinc și prevăzător!

Frumoase sunt cimpile Daciei, bogate sunt apele ce o șerpuesc, munții ce o încunună. Dar mintea lui ageră caută în sinul ei o grădina aleasă, unde sămânța stejarului rădăcine, nu numai să poată incolți, dar locul să-i fie alt de prielnic, în cit atunci când se o întinde, crengile lui să atingă undele Mării Negre, ale Adriaticei și Archipelagului.

Atenția, apărută prin munții și apele sale de Anstrul șerător, de Crivățul pustiitor, de boarea pestilențioasă a Asiei, înfățișa cel mai puternic sprijin hotărârii sale. Iată de ce atenția rămâne leagănul poporului românesc...

Și atunci când arșița usucă cimpia, când trestia bălții se apleacă răbdătoare, stejarul nu numai rămâne nepăsător, dar crengile lui racoresc și îmbalsamează, chemând din nou la viață cimpia cotropită.

Temelia neamului românesc o pune nemuritorul împărat Traian. Acest popor se întinde ca număr, voință și putere. Rezistă sub invaziile barbare, rezistă sub domnia țără și fanariotă, păstrându-și neatinsă legea limbă și naționalitatea. În cartea sa de aur își scrie cu sabia pagini nemuritoare în Istoria Universală. Domniile înțelepte ale lui Alexandru Cel Bun și Mircea Cel Bătrîn, îi asigură puterea economică; glorioasele fapte ale lui Ștefan Cel Mare, Mihai Viteazul. Petru Rareș, Vlad Tepeș, Ion Cel Cumplit, atată lumii valoarea militară; Matei Basarab și Vasile Lupul pun baza legiurilor noastre; Neagoe Basarab și Const. Brîncoveanu sunt pilde vii ale iubirii de credință, un Dimitrie Cantemir e expresiunea stării culturale în trecut nostru național.

Doamnele române au și ele multe pagini ilustre: Doamna Elena, mama lui Ștefan Cel Mare, Doamna Stanca, soția lui Mihai Viteazul, Doamna Despina, soția lui Neagoe, Doamna Marghita a lui Simion Movilă, Doamna Chiajna soția lui Mircea Ciobanul, Doamna Ileana soția lui Lăpușeanu, sunt pilde vii în istoria noastră.

Dar toate aceste fapte, toate aceste virtuți, ori cit de mari sunt ele pentru noi, aduceau

un spor trecător înaintării neamului. Dușmanii erau mulți, ca frunza și iarba. Și când sabia ascuțită a Moldovenilor ori secura nemiloasă a Munteanului, culcă la pământ dușmanul periculos, tocmai atunci vrăjmașia se arată mai înfiorătoare, mai amenințătoare din altă parte. A strivi pe toți dușmanii neamului românesc, părea cu neputință; și totuși un Ștefan Cel Mare, în avântul său războinic, își petrece pe cimpul de luptă îndelungata lui domnie.

Inconjurat din toate părțile de dușman, fie care, în parte, mai puternic ca dînsul, el se încumetează totuși să pună piept pe rînd tuturor: să rușineze trufia ungurească, lauda polonă, înversunarea turcească, mișelia tătarească. El dă Moldovei o întindere teritorială mai mare de cit a României de azi, o glorie neperitoare în paginile ei ilustre, o chezășie de vitalitate în brațele ei.

Dar — și acest dar nu-l poate îndeplini — era prea mare — supraomnesc — acelor timpuri de frământări. Toată puterea de vitejie a oșteanului moldovean, el o cheltuește în luptă, și nu o poate întrebuița așa cum o doria și o voia s'o facă.

Traian împăratul punea cu 12 secolii mai înainte baza unui nou popor, Ștefan Cel Mare se încearcă fără folos să cimenteze în Stat poporul românesc. Peste un secol numai, Mihai Viteazul face același încercare, cu mult mai mulți sorți de izbîndă, dar care cade o dată cu marele erou.

Ceeace sabia nu a putut aduce la îndeplinire a consfințit însă geniul/poporului românesc.

Dușmănia dintre Munteni și Moldoveni a fost în totdeauna funestă ca acțiune războinică, înălțătoare însă ca silință de ridicarea țării: Contemporanii Mircea Cel Bătrîn și Alexandru Cel Bun rivalizează în organizarea țării; Ștefan Cel Mare și Vlad Tepeș în manifestarea războinică a poporului, Vasile Lupu și Matei Basarab înfrumusețază țările cu biserică și școli.

Dar această întrecere și această dușmănie nu privea poporul. El nu se dușmănea de loc.

Se știa frate bun, de același sînge, de aceeași lege; și deci când ura se arată mai aprinsă, mai înflăcărată, poporul rămînea nepăsător, ori, puneă căciula în virful sulitei.

Cea mai genială din baladele populare și care ca prim fond se ridică în timpurile cele mai depărtate, oglîndește tocmai această dușmănie dintre frați:

... Unu-I Moldovean,
Unu-I Ungurean
Și altu-I Vrancean....

Păstorii se dușmănesc, se omoară chiar între ei, dar oile își plîng doar cu lacrimi de sînge destinul lor de a fi martore la aceste dușmăni dintre frați.

Chiar păstorul, a cărui moarte se hotărăse, cere ca o ultimă dorință, ca mama lui — bătrîna Roma — să nu așteaptă păcat de neiertat, al omorului dintre frați:

... Iar la cea măicuță
Să nu spu, drăguță,
Că la nunta mea

A căzut o stea,
Soarele și luna
Mi-a ținut cununa,
C'am avut nuntași
Brazi și părinași;
Preoți, munții mari,
Păsări lăutari
Păsărele mi
Și stele făcili...

Iată cine ne-a păstrat în cele mai frumoase simboale această ură istorică superficială — și pe care masa poporului n'o admitea!

Pentru iubirea de țară, poporul românesc a fost chemat de multe ori, să ridice brațul asupra fraților săi chiar, numai ca scopul final și înalt să triumfe.

Și care era acest scop?

Ștefan Cel Mare învinge pe Munteni, Mihai Viteazul trece Carpații cu o iuteală uimitoare să scape Moldova din ghiarele Poloniei. Vasile Lupu își jertfește totul și renunță numai atunci de a se război cu eroul dela Finta, când cu moartea în suflet zace în lanțurile închisoarei turcești.

Căci el era, cum zice cronicarul, «cu hirea înaltă și împărătească, mai mult de cit domnească».

Acest vis de întemeierea unui singur stat român, a făcut atîtea jertfe! Un Ștefan Cel Mare, un Mihai Viteazul, un Vasile Lupu, domni munteni și moldoveni, ei se luptă din răspuțeri, fără reușită însă.

Înălțarea națiunii române a cerut acest lucru în toate timpurile, cu prețul a ori cite jertfe!

Și acei în al căror suflet a incolțit ideea, cerută de periculoasa noastră situație geografică, au căutat s-o îndeplinească prin orice mijloace.

Mijlocul era însă unul singur pentru acele timpuri: ascuțitul săbiei!

Un mijloc sigur dar periculos.

Invinșii așteaptă primul moment să spulbere pe invingătorii. Ideea de unirea tuturor Românilor într'un singur stat, era deci fatal înălăturată. Și cu toate acestea ideea unui singur stat al națiunii române se impunea — pentru ca însuși întregul neam să nu fie amenințat.

Acei dintre Domniile voastre, cari cu inima strînsă de durere citesc luptele omoritoare dintre frații de pe vremuri, fiți înarmați cu ideea sfîntă pentru care se făcea jertfa, și veți găsi dreptata acolo unde ea pare că-i exclusă.

Scopul înalt scuza mijloacele...

Dar ceea ce sabia nu a fost în stare să ne dea, ne-a hărăzit înțelepciunea acelor filii iluștri ai Patriei române, cari au închis ochii, după ce au sărbătorit pe 24 Ianuarie 1859, când o horă uriașă unea Severinul cu Drobeta.

Domnii Alex. Ghica și George Bibescu, Kogălniceanu, Alexandri, Bălcescu, Catargi, Rosetti, Golescu, Cimpineanu, Negri, Brătianu și alți mulți, sunt vitejii cari au cîștigat laurii biruinței într'o luptă atît de anevoioasă.

Nu vom face istoricul Unirii Principatelor; El se cunoaște. Deschideți ori-ce carte de istorie și-l veți găsi. Veți afla acolo jertfe și abnegație din partea tuturor.

Unirea țării surori s-a îndeplinit la 24 Ianuarie 1859 și prin acest fapt poporul românesc își intrușază un singur stat.

24 Ianuarie este a doua piatră de temelie statornică. Cea dintâi o pusese marele împărat și legionarul său; aceasta de a doua o cimentează iubirea de țară a întregului popor românesc, care prin alegerea lui Alexandru Ioan I, își vede împlinit visul trecutului său — peste marginile așteptării.

Ziua de 24 Ianuarie dă Românilor pe lângă un singur stat, puterea de rezistență ca națiune.

Basarabeanul de astăzi își înneacă amarul în lacrimi, dar ideea că numai Prutul îl desparte de țara lui liberă, îl dă forța morală de a rezista bărbătește împotriva desnaționalizării.

Bucovina, Ardealul, Maramureșul, Banatul și depărtata Macedonie, astăzi unde privi, astăzi unde și încălzii inimile.

România nu e a Românilor din Regat; ea este a întregii suflări românești. România nu are 6 milioane de locuitori; are 12 milioane. Și aceste 12 milioane, din har-dumnezeesc, pot rezista ori-cui; căci pe lângă puterea brațului, au cu dinșii puterea morală, pe care le-a dat-o ziua de 24 Ianuarie 1859.

Moldova s'a jertfit — Muntenia s'a jertfit — Trăiască România!

La 24 Ianuarie 1859, statul român se născuse. Un botez strălucit trebuia să-i urmeze.

Poporul românesc, în întregime ia parte la această mare serbare, prin jertfa fiilor săi — vitejii dorobanți — adormiți la Ploșna, și ca mărturie a tainei primite, bătrina țară românească întinerită, își încinge la brâu un nou colan — e Dobrogea — chemându-se astfel și părintii noștri, ai Dobrogenilor, la o nouă viață — viață liberă și civilizată.

Iacă dar de ce și pentru noi, Dobrogenii, legați strins și nedespărțiți de pământul acestor fiice pierdute și aflate a țării românești, și pe care astăzi într-o bună parte, — în cea mai bună, poate — ne desparte de populațiunea țării-mame numai o formă constituțională — iacă dar de ce, zic, și pentru noi Ziua de 24 Ianuarie e o zi tot atât de mare, tot atât de scumpă!

24 Ianuarie 1908.

Const. N. Sarry

IMPRESII

Am luat parte săptămîna din urmă la un așa zis *bal costumat*. Mărturisesc, că n'am pătruns noțiunea.

Bal „costumat”.

Mă înclăpui, că numai în raiul lui Edem s'ar fi putut organiza un bal despuiat — aninind numai legendara *frunză de viță*, un fel de „garderobă obligatorie”.

Balul în chestiune n'a fost însă *costumat*, nici din punctul de vedere al organizatorilor lui.

Mă așteptam să văd porturi istorice, naționale sau streine, ori porturi uzitate la diferitele naționalități din această provincie, singurele care ar mai putea interesa ca *costume*.

Nimic însă din toate astea. Un „*tutti-frutti*” anost.

Cite-va persoane veniseră mascate.

Nu mai văd, zău, nici rostul măștilor în ziua de astăzi.

Pe vremuri, cînd fața individului oglindea sufletul și inima lui; parcă se explica nevoia de a se ascunde sau deghiza din cînd în cînd chipul. Astăzi însă, cînd în permanență purtăm pe față mască — nu fac aluzie numai la cucoane, care se tăvălesc în fînă — cînd ochii, înfățișarea și inimile noastre nu se desvăluiesc nici măcar față de noi înși-ne, necum față de alții, a mai acoperi obraji cu masca acea de carton, e absolut de prisos.

Suntem mascași, sau — dacă „mi” permiteți — chiar mascarale, și fără de aceasta!

„La balul acela a avut loc și o alegere. Două persoane, un bărbat și o damă, își disputau două premii, care era să fie decernate celor mai bine costumați.

Cînd zic alegere, zic și tragere pe șoară.

Tragerea pe șoară n'a lipsit nici de la alegerea în chestiune. Singura alegere însă contra căreia nu s'a ridicat nici o contestațiune.

De alt-fel soarta contestațiilor se cam cunoaște!

CE-SAR.

Fără mamă

Fiindu-mi în drum, în toate zilele treceam prin parcul din fața morii și odihneam cîte un picuț pe banca de lângă intrare; iar pe Florica o întâlneam de obicei, cînd se întorcea dela piață cu tirgualile.

Ca toate fetele cuminți, blîndă și Florica, cum mă nîlnea și azi și mine, prinsese-a-mi mulțumi cu „necetul” „Săru” mină, mai întâi: „Săru” mină la domnișoru, mai apoi — iar din ce în ce împrietenindu-ne: „Bună dimineața la domnișoru” și „Dimineața bună domnișorule!”. Eă mulțumiam cu drag fetiței și din zi în zi-i vorbeam mai dulce — iar ea, tot mai dulos se „nveselea, de-o agrăiam în treacă cînd și cînd. . . .

Și-atit de bine o prindea costumul ei... și cît de simplu era — iar ea, cît de fudulă de drăgălășia simplității lui! — Cămașe albă, încrustată în flori pe piept și minci; șorțuri negre, plețtar negru de barșon și pe cap bîsmăluță legată în treacă — și lăsînd descoperită o jumătate a creștetului, ea să n'ascundă de tot cărarea aleasă a părului negru-lins, ce într'atit sporea în farmec pe copilă.

Florica însă, trebuia să poarte ceva pe inimă. Atit era de drăgălășe — și-atit de tristă totuși, une-ori... Și nu știu ce-amputut simți, c'atita de cu jale îmi cădea tristețea ce-i vestejea obraji.

Maș mult palidă, umerii obrajilor de o roșeață vineție ochii mari dar adînciți, frumoși dar umezi, — plîși. Să fi tot avut vr'o cincisprezece ani.

Grăsulie, altfel și sglobie, dar o vedeam că nu glumea de cît de silă. Une-ori o petreceam din ochi, de-o întâlneam fără să mă văd, și atunci într'atit de ntunecată îmi părea tristețea ei că, jale mă prindea de blîta față. Și-am contemplat-o astfel mai multe luni de-a rîndul; iar ea, de cîte ori mă întâlnea trecînd prin parcul morii, par că prindea curaj, și cu „săru” mină la d-șoru... da' d-șoru aicea-î? mă n'timpina făcîndu-și sieși chiar mai bună voce. Răspundeam iară cu binețe și ea, încurajată, pășea urmîndu-și drumul pîn'ce de departe, pe făcutul pașilor, luam seama că, voia ce-mi arătase — o-a lăsat. O urmăream mereu jălanic iar ea abătută, dispărea pe după colțul străzii.

De cînd gazda mea se mutase la d-na J. mă făcusem vecin în aceeași curte cu Florica. Nu era seară ori dimineață să nu mi-o defe „bună” iar de veneam ziua pe-acasă, nu era dată să nu-mi pună în cale un „săru” mină la d-șoru! Și se schimbase mult copilă, de cînd ne întâlneam așa de des; era mai veselă, — ba prinse a cînta Florica... și-atuncea deschidea fereastra dela bucătărie și-atita trăgăna-apoi de jalnic o „frunzuliță fol de spin”, că-mi dezlega și mie jalea...

Dela o vreme prinsei s'o imitez și eu; cîntam în toată clipa liberă. De mă muncea un pic de dor, puneam mină pe fluefă; de nu mă potoleam cu ea, o n'locuam cu flauta — și o schimbam din nou: „tot flîtera și frunza-s ale doîni!”

Florica nu n'căpea de drag, de m'auzea doîniind, — și prinse a mă lauda și-n casă. Eă îmi doîneam în toate serile. Și vremea cum era frumoasă, luna plină, cerul azur, tăcerea dulce, zefirul molcom — și iazul cum curgea prin fund pe la grădină chiar și cum îmi petreceam eu serile pe prundul lui doîniind — o prinseră în vrăji pe d-șoara Gretchen. Zi de zi, seară de seară mă urmărea vecina, stăpîna Florichii, iar eu o luam molcom prin grădină la iaz, locul doînelor — pîn'aci de dor iar acu, mulate n' dragoste...

Și ce? Doar eram june pe atunci... simpatie chiar, — da! Și cum puteam fi neluător în seamă față de „curtea” ce-o începuse Gretchen, cînd atit de îmbunat eram de împărătiata tristețe a Florichii? Iar juna Gretchen nu era fată urită... Un păr auriu și buclat, niște ochi azurii și senini... doi obraji

linși și trandafirii... — gurița? — par'că s'o fi privit cum le lăsa obrajilor cîte-o guriță în suria, și cum „și-avea de nrumeni buzișoarele de fragi... care, sărutul numai teptău! și-apoi gropița din bărbie, și bărbii... dar tac!

Și dară i-am căzut cu trone la coconiță. Într'o zi mă pomenește cu gazda:

— D-le K., pe seară suntem invitați la d-ș. la tele.

— I a d-na S? Dar cum?

— Ne roagă foarte mult.

— Da-da, pe d-v., — dar nu pe mine...

— Din contră. A insistat asupra d-v.

— Fie atunci — mergem!

Și seara ne-am ținut cuvîntul.

Gretchen era de gală. O plepenătură cît mai poetică; — căutătură cît mai atrăgătoare! Nălticică, zveltă și drăguță. Un neglijă decoltat îl acoperea anumite părți, lăsînd înadins să apară niște brațe pe cît de moi pe atit de rozalbe, pe cît de rozalbe pe atit de catifelate, — și-un sinuleț... — O, struguri răscoși de Tenedos! —

Am făcut cunoștința: au urmat conversațiuni, apoi telul, și în urmă bătrînețele la o parte iar tinerețele la alta — fiecare cu „alturile” — ne-am împărțit. Gretchen a mai cîntat și la pian; d-șoara Silvia, nepoata gazdei mele, o acompania cu vocea — iar eu îmi îmbătam gîndirea cu visurile lor și-a mele.

— Mi-arunc de-o parte privirea și la colțul ușei zăresc pe Florica; ridea toată copilă! Ce-o putea face pe ea atit de fericită? — — Tirziu, ne-am luat „noapte-bună” și am plecat. Stringerile de mină erau calde și promițătoare; zimbetele dornice. De sigur m'am întors înfăcărât de tot în odăița mea, căci altfel nu-mi explic de ce-am cîntat așa aprins „Amor, amor!” lângă fereastra ce da în grădiniță... — iar Gretchen, cu luna de tovarăș stătu pînă tăcul. De-a fi visat apoi ea mine, nu știu, — mai dur însă, mi'nchipul!

— Sărut minile la d-șoru!
— Să trăești, Florică dragă! Da ce-î? Cam ce-mi aduci?

— Vești bune pintru d-șoru... Ho-ho! Nici de gîndit!

— Da nu mai spune Florico!

— Ba nu mi-l crede poate!

— Da ce-î, adică?

— Apoi, chiar aci... — nimica!

— Ce face d-șoara Gretchen?

— Vei? Știam io că mă n'treabă d-șoru

— Poi, da! — ea de-o vecină.

— Ihi! Ba nu, d-șorule...

— Dar cum?

— Hăi-hăi! Știe d-șoru bine; dar să fac

— Ba, zău Florico, ce vrei să spui?

— Apoi, ia... nimic. Astăsară n'are d-șor

pintru cin' cînta.

— Poi eu cînt pentru mine, drăgușoar

pintru cin' să cînt?

— Ba știu io că pintru cine... da d-șoara

dușă de-acasă az și mine.

— Da?

— Da.

— Și unde?

— Apoi, la tușica dumniei, la „vena”.

— Și?

— Și nu vine pînă poînne.

— Dar nu mă băga n boală, Florico!

— No, vez? Știu io că la d-șoru i dra;

— Poi, ca vecinil... știi...

— Înțeleg io, — da d-șoru nu știe cev;

— Cam ce, Florică?

— Da, zău, să nu mă spue cumva d-șoru

— Aș-ș!

— Apoi, d-șorule! D-șoara Gretchen iul

ște pe d-șoru!

— Dar nu fii copilă, Florico!

Ba, zău d-șorule! Să știe d-șoru cîte

mai spus și-asară...

— Și ce zicea?

— Apoi știi! ce să zică? iubește pe

— Tu glumești, fă Florico

— Ba, zic zău, nu! A vedea d-șoru

duce poștă azi. Numai, mă rog frumos de d-șoru, să nu cum-va să mă spue...

- Aș-șă! N'avea nici un bălu!
- Mă duc. Sărut minile la d-șoru!
- Nu mai stai, Florico?
- Nu. Mă duc. Sărut minile!
- Pace bună, dragă!

- Salutare amicescule!
- Servus dragă!
- Ce mai faci?
- Mi-am aprins pipa și mă dădud o țiră jos.
- Vrei să dormi?
- Ba nu! — Dar ce mai nou?
- Tu dacă nu-ți ști, — amoretzatele!
- Sunt mă! Și nici subiectul nu se lasă mai pe jos!
- Zău-zău!

Și ne adâncirăm în povești.

M-a prins, de-o vreme 'ncoace, un mare dor de-acasă. Oftă 'ntr'un tîrziu Liciu. Apoi am rupt-o amîndoi în dolne jălănice

— Dar ce-î asta măi Tică? — grăbi Liciu intr'un tîrziu.

— Ce e?

— N'auzi nimica?

Ascultarăm. În grădină distingeam suspine 'nnăbușite. Vr'un copil am zis și adînciți mereu mai jalnic ne-am trăgănat cîntarea.

După puțin însă, un hohot crud de plîns ne-a amuțit de tot.

— D-șorule dragă!.. Sărut minile, — nu mai cîntați d-șorule!

Florica se repezi spre fereastră și-și ascunse 'n urmă fața 'n minile încrucișate.

— Florico dragă! Ce ți-e?

Cercase să-mi răspundă și nu putea de plîns.

— Vai mare jale mi-ai făcut d-șorule! Așa ați cîntat de cu jale, de m-o pălit la inimă...

Că și io sint străină, d-șorule, și — vai străină sint! N'am chiar-chiaruț pe nimenea. —

și n'am pe cin' dori — și mama a murit, și tata tot așa... — Vai! Mumo, mumo!..

O lume am fi dat să-î potolim amarul, dar nu aveam putere. Eū lăcrămam lingă ea și Liciu intr'un colț spăla cu lacrimi amarul provocat.

— E mare D-zou, Florică dragă, — să nu mai plîngi măicuță...

— Că zău numai cu gîndu la el mai pot trăi... Da, vai rău-î, — vai rău-î fără mamă d-șorule! Iertați că sint copilă!

— Lasă, Florică dragă, — tu ști că eū ți-s prietin.

— Tie-vă Domnu, — și iertați!

Plecă Florica. Liciu oftă dureros: „Ah greu mi-a venit Ticule... Sărmana! Fără mamă!..”

Cineva bătu la ușă.

— Cine-î?

— Poșta. O scrisoare recomandată.

Iaū scrisoarea foarte curios. Liciu era lingă mine. Grăbit citește tare.

»Stimate Domn și Scumpul meu!

»De dragoste îți scriu; de focul ce consumă o inimă, care nu dorește nimic fără a poseda și totuși, care e robită de dorul realizării unui ce- atît de neînsemnat — și îndură chinuri tantalice! — Te miri că-ți scriu așa?

— Nu te mira: „Iubirea e a inimilor” și demult mă usc de setea ei! C'am îndrăznit a-ți scrie, nu fac alta de cît a te 'mbila să îndrăznești ca mine. Eū știu și acela că nu-ți pot fi streină... — mi-au spus o ochi în privirea lor și mi-o spun seriile de cîntec ce le petrec la iaz. Greșit este ceea ce fac? Și de va fi... — Tot una! Iubesc Da, iubesc! De mai răbdam... tot una! — Te iubesc — și jură-mi dacă poți, că-ți sint streină. Și-atunci însă, — să ști, — va trebui să 'nving! —

— Ascultă-mă: O soră am doar, lingă mine, și, pe nime altul. Neamurile: o bunică. Mamă n'am, sunt „fără mamă” și dec' — liberă!

Voește numai, și-s a ta, la orî ce. Voește numai! Repet: mamă nu am. — dec' nu am piedecă! Singură... cu tine numai, vreau să deșert — dar pînă 'n fund, paharul! Mi-e tot

una... Iubesc! — Voește numai! Voește! — O vorbă numai... Un cuvînt.

Robită: »G.»

Dar ce era aceasta? Ce contrast cu cel mai de-adineauri? Aproape nu ne puteam da seama de ce se petrecea cu noi...

— E „fără mamă”, Liciule...

— Da, Tică... — Și biata Florica iarăși fără mamă... —

Arad 1905.

Crușu-De-la-Săbiște.

AMICUL MEU

*Se uita în ochi-mi tîntă
Și-n a lui căutătura
Se-oglindea sinceritatea
Și prietenia pură.*

*Cu tot ce e scump și nobil
L-înzestrăse dărnice Firea —
Doar prin el putul, în lume,
Să cunosc ce e: iubirea.*

*Mă 'ntovărășia 'n tot locul,
N'arăta vre-o dată silă —
Era slab ca val de dînsul,
De-ți venia să-î plîngi de milă...*

*Mă uimea devotamentu-î
Și credința lui frățească,
Suflet sincer ca la dînsul,
Nu cred să se mai găsească.*

*Dacă-î dojenlam vr'o dată
Ba chiar de-î băteam, sărmanul,
Nu se minia; din contra,
El îșl săruta tiranul.*

*Nu 'ntreba de am în pungă —
Zile 'ntregi nu da de pline
Și-a murit privind la mine...
Un amic avul — un ciine!*

București, Martie 1901.

CE-SAR.

Biletele de vînzarea vitelor

Desigur că legiitorul cînd a înființat aceste bilete a avut intențiunea de a individualiza printr'un act oficial fiecare vită după semnele și semnalimentele ce posedă, și a stabili dreptul de proprietate numai posesorului actului, — acestui act numit *bilet de vînzare*. Prin urmare este clar că această intențiune bună este aplicabilă și realizabilă numai cu condițiunea, ca aceste bilete de vînzări să fie pe cît e posibil mai complete făcute, cu adnotațiunea detaliată a tuturor semnelor imprimate pe corpul vitelor, fie accidental fie intenționat, știut fiind că semnalimentele generale de rasă, sex, talie, vîrstă, colorul etc. sunt comune și nu pot contribui singure a da fiecărui individ în partea nota destinetivă.

Dar, dela legiferarea teoretică a acestor bune intențiuni și pînă la aplicarea în practica zilei, mai ales în zilele de față, este o diferență atît de mare, încît de multe ori te poți întreba care mai este și rostul acestor bilete, dacă nu simplu mijloc de tîrăgăneală oficială pentru bieții săteni (!) sau poate un mijloc fiscal pentru încasarea sumelor impuse cazurilor de vînzări de vite??!

Sunt atît de rare biletele cu cari poți avea pretențiuni că individualizezi o vită în cît, poți renunța în bună voie la utilitatea practică ce ți-o dă posesiunea unui atare bilet, liberat de autoritățile comunale, fie ale primăriei sîtești fie orășenești. Este o ușurință condamnată cu care se eliberează asemenea bilete, mai în totdeauna din cancelarii, copiindu-se stereotip biletele vitelor care se aduc la preschimbare fără a se avea în vedere că timpul scurs a adus modificări care schimbă cu totul înfățișarea unei vite chiar în ansamblul semnalimentelor generale, fără

a mai vorbi de semnele cîștigate dela o epocă la alta. Aceasta ar fi cazul cînd primul bilet a fost bine copiat după semnele vitei. Sunt însă alte cazuri cînd nici la aceste bilete nu se mai recurge, ci se apelează la memoria vînzătorului, care se prezintă în oficiul primăriei, vitele fiind acasă la coșare sau păsune, și așa, repede se improvizează biletele care nu pot reprezenta decît bacșișul cu care s'a achitat solicitatorul de serviciul făcut.

Nu de puține ori mi-a căzut în mînă bilete de caș, în cari se semnala că aveau coarne și aceste coarne purtau anumite direcțiuni și anumit format! Acestea neaparat, sunt cazuri dintre cele mai baroce. Nepotrivirile de semne mai mici sau semnalimente, au intrat în domeniul public și au contribuit să facă din aceste bilete o banalitate oficială. Scenele cari se petrec zilnic, pe la abatorii, între comercianți-măcelari și agenții poliției administrative însăreinați cu controlul acestor bilete—dacă aceștia sunt puțin cam zeloști — ajung dela explicațiuni la scandal și dela scandal la greve, cum s'a întimplat cazul la abatorul Capitalei.

Cele mai adese ori însă se cade ușor la învoială mai ales cînd sunt multe vite de controlat — care reclamă neaparat trudă și perspicacitate—și cînd în colțul biletului în-doit în patru se pune și piesa monetară care solicită protecțiune și indulgență. Se aprobă repede, se dă drumul la tăere, fără opoziție din partea *veghetorului public*, mai ales cînd se știe că aci se înmormîntează dreptul de proprietate și că pretențiuni n'au să se formuleze, decît doar în monitoriile comunale și județene la rubrica vitelor furate.

Iată de ce vitele perdute se găsește cel mai adesea ori; cele furate însă mai nici odată, căci sunt mijloace ușoare de desfacere.

Prin urmare, întreg canalul de scurgerea biletelor de proprietate dela sorginte și pînă la vîrsarea în abatoriile publice este defect.

Este o sistemă generală de mituire și de corupție, *sistemă bacșișului*, care în dosul paravanului biletelor de proprietate se desfășoară în toată libertatea în paguba siguranței publice.

Dacă toate biletele, fie din neglijență, fie din rea credință, sunt nepotrivite vitelor însoțitoare, care mai este criteriul de a putea face selecțiunea celor rău venite și de a urmări pe rău-făcători? Iată dar că cîmpul de activitate pentru rău-făcători este deschis prin concursul condamnat al neglijenței, ușurinței și prin lipsa de scrupul a oficiilor însărcinate cu eliberarea lor.

O recunoaștem, că biletele de proprietate sunt insuficiente a satisface pretențiunea individualizării vitelor, chiar atunci cînd ele s'ar elibera cu scrupule și la adăpostul tuturor precauțiunilor pentru garantarea proprietății, ne-cum așa cum se practică astăzi circulațiunea lor. Ca să mai avem încă iluziunea că s'ar putea îndrepta răul prin riguroase măsuri administrative este a ne reîntoarce de unde am plecat ca să ajungem unde ne găsim. Soluțiunea de îndreptare nu mai trebuie căutată în *circulări* administrative, nici în ordine severe, căci toate vor fi platonice, sau de un efect efemer. Soluțiunea nu poate fi găsită decît în *destințarea biletelor de proprietate* și înființarea *cadastrului vitelor* la fiecare comună.

În cadastru să se treacă toate vitele cu toate detaliurile și în fiecare an la verificare să se adauge modificările morfologice ulterioare care ar contribui cît de puțin la fixarea individualizării.

Orice vînzări, schimbări, donațiuni, înstrăinări, etc. de vite, să se facă însoțindu-se de o copie după cadastru, cînd se va face și mutațiunea cuvenită, care să joace rolul biletului de proprietate atît de mult speculat astăzi.

Numai astfel se poate pune ordine în locul anarhiei; și numai astfel se poate garanta în mod absolut proprietatea vitelor. Aceasta n'ar fi o reformă nouă, căci se practică în

toate țările apusene, și spre a nu merge prea departe putem lua exemplul dela vecinii noștri de peste munt. La noi chiar în zonele preventive sunt înființate atari cadastre, sancționate încă prin regulamentul din 1894, (!) care ar trebui completate și generalizate în toată țara.

Al. Băcșeanu

SONET

(După Eminescu)

S'a stins viața falnicului „Panaiote”,
Șantani vesel azi e în ruine,
S'a risipit fetițele Cucoanei Line.
N'auzi cântări — clavirul nu mai scoate note.

Gagiil, craii, dau mereu țircoale —
Dintre grâmezii ici-colea se arată
Vre-un petic de cămașă și fonată
Vre-un ciorap ce-o dată rău băga în boale.

Ca'n țințirim tăcere e acolo...
Nu are ce căta, s'a dus și Terpsihore —
Numai patronul fluera un sollo.

Și adesea, noaptea, pe la două ore,
Un glas se aude în tremollo:
„Haram gheldi, haram ghitti, Grigore!”

Saroglu

Cronica Științifică

Acum cit-va timp, mai multe reviste științifice arătau că nu-i imposibil ca să se poată tăia o bară de fier cu un simplu disc fără dinți, supus unei mișcări circulare foarte repezi și ceea ce e curios, nu atingând bara, ci găsindu-se la o depărtare de cîțiva milimetri de ea.

Se citară, chiar uzinele Krup și Creusot, unde sistemul s'ar întrebuița, și se descria cu amănuntul modul de funcționare, arătându-se dimensiunile discului, numărul tururilor pe minut și multe altele. Chestiunea avu darul de a provoca multă discuție și mulți savanți încercară de a da cite o explicație.

Dr. Gustave Le Bon, dorind să studieze și dinsul fenomenul, se adresă uzinelor citate, cerînd detalii precise, dar care nu-i fu mirarea aflînd că totul nu era de cit o născocire și cu toate acestea învățașii cu multă greutate explicaseră perfect faptul.

Cazul e analog cu acela petrecut în America acum cîțiva ani, cînd un ziar anunțînd că un copil se născuse cu un dinte de aur, sumedenie de învățașii se grăbiră să arate pentru ce se născuse acel copil cu un dinte de aur. Și se certară multă vreme, pînă ce unul ceru să vadă copilul; pînă atunci nimeni nu avusese această curiozitate. Copilul însă nicăeri, căci totul nu era de cit o invenție.

Lemnul din care se fac creioanele trebuie să fie ales cu deosebită grijă, pentru ca să se poată tăia cu ușurință și mai ales să nu se spargă.

Cel mai nemerit e Cedrul, dar scumpetea lui și mai ales consumația enormă, a făcut ca de mult timp să i se caute un înlocuitor.

Se propusese hirtia, iar acum în urmă s'a constituit o societate germană pentru exploatarea unei noi invenții, prin care se înlocuiește lemnul printr-o materie compactă fabricată din... cartofi. Creioanele acestea se fabrică azi pe o scară întinsă și ca aspect nu se deosebesc de cele din lemn, iar prețul lor este mult mai redus.

Untura de pește este uleiul ce se obține prin expresiunea ficatului diferiților pești și în special a speciei Gadus Morhua. Se bucură de proprietăți minunate pentru terapeutică, grație grăsimilor și mai ales a iodului ce conține. Gustul însă pare la primul moment neplăcut și asta făcu pe mulți să caute un înlocuitor agreabil la gust.

Trousseau propuse înlocuirea prin felii de pîine unsă abundent cu unt și sărate cu iodură de po-

tasiu. Din nenorocire și gustul iodurei de potasiu nu-i tocmai plăcut.

Alții recomandă ca să se mănince în schimb ficat fript de pește; dar nici această propunere nu-i fericită, căci cantitatea de ficat ce trebuie consumată e prea mare.

Pe lângă asta, ficatul e un organ ce se alterează foarte iute după moarte, așa că peștii ar trebui să fie cit de proaspeți.

În rezumat voiți spune că nu s'a putut găsi un înlocuitor mai avantajos al untului de pește, acest vechit și încercat medicament. De alt-fel gustul nu e tocmai atât de rău după cit pare la început și cu un dram de bună-voință ori-cite se poate învăța cu el în cite-va zile.

Pentru a putea fi digerată cu ușurință este necesar a nu minca nimica cu 1-2 ore înainte și după ce s'a luat.

O să ajungem să vedem și pavagiul de cauciuc, căci se pare că și cauciucul poate fi întrebuițat la aceasta; nu e vorbă însă de un cauciuc pur ci de un aglomerat conținînd 10-15%. Prima încercare fu făcută la Londra în 1881, cu blocuri groase de 5 centimetri; în 1902 cînd fură înlocuite deci după 21 ani, uzarea maximă era de 15 milimetri grosime.

Ca preț costul e întreit, ca acela al pavagiului de lemn, care însă nu durează de cit 5 ani, așa că în realitate ar fi mai avantajos.

Paris

M. BERBERIANU

ȘTIRI SCOLARE

— D-șoara Nicolita Constantinescu, conducătoare școlii froebelene din Tuzla, a fost transferată la Asarlic, iar d-șoara Polydor de la Gargalic, în locul celei d'întîi.

— Ministerul instrucțiunii publice a dispus ca grădiniile de copii din orașe, vor ține cursuri și iarna; iar vacanța o vor avea tot vara, ca și școlile primare.

— D-l Bodum a fost numit învățator suplinitor la Haidar, com. Calfa.

— Ministerul instrucțiunii publice pune în vedere directorilor și diriginților școlilor, acolo unde ele au fost închise din cauza vr'unei epidemii, ca să se silească a face toată materia din program, ca astfel să se câștige timpul pierdut.

— Următorii normaliști din județ au fost chemați la examenul de definițivat: Botez G. Virginia, Boeru Justina, Melinte Pericle, Șerban B. Ioan, Radu I. Constantin, Mușătescu Gh., Oscar Danilache, Dnu Stan, Arnăutu Ion, Drăgulin Constantin, Stoienescu Ana, Ionescu Petre, Dracopol Eufrosina, Lepădatu I. Lucreția, Rusu P. Dumitru.

— D-l Gh. Stețcu, primarul comunei Șiriu, în dorința sa de a progresa învățămîntul, a cerut înființarea post II din Satișchioi și Pantelimon și al III la Cartal, obligîndu-se a procura mobilierul necesar și a construi săli noi de clasă.

— D-l S. Tibacu, primarul comunei Palaz, pe lângă multe lucrări însemnate pe care le a adus la bun sfîrșit, a mai hotărît să clădească o a 3-a sală la școala din Anadolchioi. Exemplul dat de acești 2 primari, merită să aibă mulți imitatori.

— Ministerul instrucțiunii publice a dat o circulară învățătorilor din județ, prin care le pune în vedere că dinșii, care trebuie să combată alcoolismul la țară, să nu favorizeze cooperativele, care au de scop, vînzarea băuturilor în genere.

— Chitanțele învățătorilor din județ, s'au expediat de revizoratul școlar, încă de la 24 a. c.

— Un număr de învățători din județ, nu și-au achitat încă salariile pe lunile Noembrie și Decembrie. Li se face cunoscut, că Administrația financiară a intervenit, pentru a li se face acele chitanțe venit la stat. Pe viitor chitanțele vor trebui achitate îndată după primirea lor.

— Revizoratul școlar, a început a face interveniri necesare, încă de pe acum, pentru construirea de școli și înființarea postului al II-lea și al III-lea la mai multe școli din județ, care sunt mai populate.

— Cassa școlilor a acordat premii, constînd în seminte și bani la cinci școli din județ, care au avut grădini școlare mai bine cultivate.

— În cursul lunii Ianuarie și pe un timp destul de rău, d-l P. Pașă, revizor școlar, a făcut inspecțiuni la următoarele școli: Topal, Tichilești, Mustubei, Terzichioi, Pantelimon, Saragea, Bălăgești, Boascic, Seimeni-Mari, Seimeni-Mici, Școala comunității armene din Constanța, Dirinchioi, Carol I, Caramurat, Pazarlia, Cavargic, Canara, Alacap, Nazarca, Caratal, Chioștel, Școala de băieți și de fete Medgidia.

ȘTIRI SANITARE

— În cătunul Cerchezchioi, pendinte de comuna Caraoer, bintue epidemia de scarlatină.

D. medic primar este dus în localitate, unde s'au înființat trei infirmerii provizorii, supravegiate de trei agenți sanitari.

Medicul plășii Mangalia stă în localitate aproape în permanență.

— Aceeași epidemie bintuie la Tatlageac și Rasova.

S'au înființat de asemenea și acolo infirmerii provizorii, unde bolnavii găsesc din partea agenților sanitari, supravegheați de aproape de d-l medic, căutarea care le lipsește acasă.

— Pentru combaterea epidemii de scarlatină și febră tifoidă din județ (epidemii concomitente cu acele din restul țării) au fost înființate 8 infirmerii, provizorii.

Mulțumită izolării făcute în infirmerii, epidemiile au fost aproape stinse, rămînînd numai scarlatina în Cerchezchioi, Tatlageac, Gherengic și Rasova.

În Cerchezchioi se află 3 infirmerii, în Tatlageac Gherengic și Rasova cite o singură infirmerie.

Mulțumită interesului ce poartă d. Prefect al județului, infirmeriile funcționează cu caracter științific.

— În ziua de 18 Ianuarie a avut loc ședința consiliului de igienă.

Între altele s'a hotărît: Careul dintre șoseaua ce duce la cimitirul orașului și șoseaua spre Hasancea să fie rezervat pentru construcții de case numai.

Să se înființeze un lazaret pentru holerici, cumpărîndu-se și amenajîndu-se în acest scop imobilul părăsit (foasta moară de foc) de pe linia ferată Constanța-Canara.

La primăvara să se petroleze lacul de la Anadolchioi, pentru a se putea astfel combate paludismul, care există în acea localitate în stare endemică, după urma instalării abatorului acolo.

Să nu se mai arunce pe cîmpul din apropierea Anadolchioi-ului materiile ficale ale orașului, lucru de care ne-am ocupat în numărul precedent al ziarului.

ȘTIRI ADMINISTRATIVE

După 29 ani de serviciu neîntrerupt, d. Șt. Dan, pentru motive de sănătate, s'a retras din funcțiunea de sub-prefect al plășii Constanța, spre a-și regula drepturile la pensie.

Cu această ocazie, d. prefect al județului a adresat d-lui Dan următoarea telegramă:

„Regretînd că starea sănătății împiedică să ne folosim mai departe de serviciile d-voastre, pe care am știut să le prețuim, vă mulțumesc de urările adresate și vă doresc viață lungă și liniștită.”

În locul d-lui Ștefan Dan, a fost mutat la Caramurat d. D. A. Dumitrescu, actualul sub-prefect al plășii Hirșova.

D. Theodor Pleșu, vechiul funcționar în administrația acestui județ, șef de birou, în ultimul timp, la Prefectura de Constanța, a fost înaintat și numit Sub-prefect la Hirșova în locul vacant.

Cancelaria Prefecturii perde cu plecarea d-lui Pleșu un funcționar eminent și dacă avansarea d-sale a întîrziat, cauza e că toți titularii Prefecturii n'au voit să se despartă de serviciile, pe care experiența, corectitudinea și priceperea d-sale, le făceau imperios indispensabile.

„SFÎNTA TREIME”

— Nu mai cad, dracului, odată!
— Numai ăsta o să-i trintească!

În locul d-lui Th. Pleșu a fost numit șef de birou d. N. Cantacuzino, fost controlor fiscal.

— Banca populară „Spiru Haret” din comuna Murfatlar, înființată în anul 1905, numără astăzi 68 de membri, cu un capital subscris de lei 21.250, și al cărui bilanț încheiat la 31 Decembrie 1907, e următorul:

Activ	
Cassa sold	lei 303.—
Imprumuturi	„ 10.145.—
Dobinzi datorate	„ 5.40
Total	lei 10.453.40

Pasiv	
Capital social	lei 9.120.55
Dividente	„ 774.10
Fond de rezervă	„ 350.40
Fond cultural	„ 21.20
Dobinzi report. pe 1908	„ 187.15
Total	lei 10.453.40

Banca este condusă de d-nii N. Dragoș, Gh. Mușătescu, N. I. Andrei, N. Iordan, Th. Nicolescu și C. Buruiană.

Interview cu d. Dr. Col. A. Zissu

Fașă cu serioasă criză, care bintue partidul conservator — criză ce se repercutează și la ramificațiunile lui din județe și fașă cu sciziunea produsă, în urma retragerii ostentative a d-lui Take Ionescu și a partizanilor d-sale, cari se organizează în partid deosebit, sub corentul titlu „conservator-democrat”, am crezut necesar să aflăm și opiniunile fruntașului între fruntași, simpaticului între simpatici etc., etc., doctor, colonel, pensionar, fost consilier comunal, fost președinte la Societatea de ajutor a meseriașilor din Constanța, fost redactor-corrector-expeditor al „Farulul”, fost locțiitor de primar, fost... fost... Ahille Zissu.

— I-am găsit în curtea locuinței d-sale, în halul și scusă, tăind dintr'un bojoc de vacă

și împărțind cu dărnicie la vr'o cincî-zeci de pisoai, cari îl înconjuraseră.

— Slăbieiunea mea, pisicile! — zise zîmbind doctorul și-mi înlînse mîna.

Simții, că mă rămase ceva „reos lipit de palmă, dar fără ca să manifestez vr'un sentiment supărător, am călul să arăt scopul vizitei mele.

Discuția a urmat în curte.

— Vrei, să știu părerea mea despre rup-tura lui Take — începî interlocutorul meu, fără să-și ia ochii de la pisici. Apoi, dom'le bine a făcut c'a rupt-o!

— Ca membru marcant în partidul conservator, mi-ași putea arăta d-r. adevăratul motiv al acestei sciziuni?

— Uite, dom'le — și aruncă o bucată respectabilă de bojoc la pisici. Vezi, cum se reped toate? Numai una însă a putut pune laba pe mezelic (sic). Uite cele-l-alte cum stau ploaite și cu ochii la d-ta, doar-doar le-au arunca vr'o bucată. Numai să-ți că le dai ceva, să vezi cum te 'nconjoară toate.

La fel e cu partidele și cu școlile! — conchise cu un gest foarte semnificativ alegoriu d-sale fruntașul conservator.

— Supozînd, d-le doctor, că d-l Take Ionescu, reușește să înjghebe un partid trăinic și să fie însărcinat cu formarea viitorului cabinet, credeți d-r că ar putea răspunde cu succes la această invitațiune?

— Cum nu, dom'le! Și mă mir, că atunci cînd i-a pus Conu Petrache aceeași întrebare, nu i-a ripostat numai de cîit.

Apoi, numai Constanța, dom'le, cîți ministriabili nu i-ar putea furniza! Spre pildă: Dacă l-ar pune pe Tanasache la Externe, cine ce-ar zice? Și unde mai pui, că pe Tanasache l-ar sprijini Anglia, că știu, dînsul în toldeauna a făcut pe Englezul!

Dar linăru! avocat Mihail la Justiție? Ce cusur are? Un om născut pentru a ajunge mare! Nu vezi d-ta cum disprețuește clientela?

Dar Căpitanul Marinescu la Război?

— Pardon, d. Marinescu a fost avansat

la gradul de maior, cu ocazia jubileului. îl întrerupsei că.

— Eu, tot căpitan îi de și nu se supără. I-ar face marș, dom'le, Marinescu, pe toși. Vorbește el cam pe nas nișel, dar ce are a face asta?

— Dar lui Conu Iancu nu i se curvine nici un fotoliu?

— Pentru el, dom'le, m'am și gîndit.

Știi, că acum trei ani, cu ocazia unei vizite ce ne-a făcut Take, cînd i-am oferit un banchet intim la Hrisicos, dînsul ne-a declarat că „nu se da drepturile politice Dobro-geilor pentru următorul motiv: România va lua într'o zi quadrilaterul plin la Varna și Rusciuc, și că, dacă Dobrogea de astăzi ar fi pe deplin asimilată cu restul țării, ar trebui să se acorde și părții ce se va ocupa „mal tirziu” ea aparținînd tot Dobrogei, a „ceiași organizație — lucru ce ar fi foarte „graț.”)

Cum vezi, Take are de gînd, cum o veni la putere să revendice întregul quadrilater, fără de care Dobrogea noastră, așa cum o posedăm astăzi, nu prezintă nici o însemnătate, militară mai ales.

Intr'un asemenea caz Bănescu ar fi bun de Pașă la Rusciuc!

— Dar d-r. nu vă rezervați nici o demnitate, domnule doctor?

— Mic o să-mi dea, ei de la ei, preșidenția Senatului.

Văzînd că simpaticul meu interlocutor nu are de gînd să mă poștească în casă și cum frigul începuse să mă strîngă de spate, a trebuit să renunț la restul întrebărilor ce mai aveam de pus și să-l las pe fruntașul conservator să-și vadă mai departe de pisoai, cari începuseră să se uite urit la mine.

— Slăbieiunea mea, pisicile! — zise zîmbind doctorul și-mi luă congediul.

Reporter

Consiliul Comunei Constanța

Deciziuni importante

Reproducem mai jos textual decisiunile luate de Consiliul Comunal al Constanței în ședința dela 17 și 19 c. asupra unor chestiuni de o netăgăduită importanță

Cartierul românesc

D-l Ajutor de Primar a pus în discuțiunea Consiliului chestiunea cartierului românesc, și anume condițiunile sub cari s'au făcut vînzarea locurilor, susținînd că ideea înființării unui cartier românesc în Constanța a fost inspirată și justificată mai mult de împrojurarea că se înlesnea Românilor veniți în acest oraș, cu osebire funcționarilor și meseriașilor, de a-și construi case, căci neavînd proprietăți, erau expuși de a plăti chirii mari și în disproporție cu mijloacele lor, pentru niște case lipsite de confort și igienă. Acest scop însă n'a fost atins date fiind condițiunile în care s'a făcut vînzarea locurilor; în adevăr, după aceste condițiuni locurile vîndute de Comună nu se pot înstrăina în timp de 10 ani. Or, această inalienabilitate este o piedică pentru ori ce tranzacție ce ar voi să facă cumpărătorii spre a găsi capitalul necesar pentru a construi; în interesul dar de a se înlesni facerea construcțiunilor, este bine să se modifice condițiunile de vînzare și în acelaș timp să se fixeze și data cînd devin exigibile ratele locurilor vîndute.

Consiliul după mai multe discuțiuni urmate;

Avînd în vedere că scopul principal al înființării cartierului românesc în Constanța a fost de a înlesni funcționarilor, meseriașilor și altor Români veniți aci și cari n'aveau proprietăți, să-și facă case de locuință pentru

*) Aceasta declarație a d-lui Take Ionescu e absolut autentică, N.R.

a scăpa cu modul acesta de chirii mari și disproporționate, cu mijloacele lor, ce erau siliți să plătească pentru niște case lipsite de confort și igienă;

Avind în vedere că după condițiile actuale, locurile vândute de Comună nu se pot înstreina timp de zece ani;

Considerind că prin aceasta inalienabilitate, imobilele fiind scoase din comerț, nu este posibilă nici o tranzacție asupra lor, prin urmare ea constituie o piedică pentru că cumpărătorii să-și poată găsi capitalul necesar pentru a construi și deci scopul înființării cartierului nu este atins.

Că dar pentru a înlesni facerea construcțiilor, este necesar a se modifica acele condiții în sensul, ca îndată ce cumpărătorii vor fi construiți, să devină proprietari absoluți pe locurile cumpărate și să le poată înstrăina sau ipoteca, plătiind bine înțeles și prețul integral al locurilor către Comună.

Pentru aceste motive

Aprobă ca art. 4 din condițiile stipulate în deciziunea Consiliului Comunal dela 30 Decembrie 1905 să se modifice precum urmează:

„Locurile se vând cu condiționea de a nu fi înstrăinate în timp de zece ani; cu toate acestea îndată ce pe ele cumpărătorii vor fi construiți case de locuință, prăvălii sau alte asemenea construcții, ei devin proprietari absoluți pe locurile cumpărate și le vor putea înstrăina sau ipoteca cu condiționea numai d'a fi plătit integral prețul locului către Comună.

De această dispozițiune avantajoasă vor beneficia toți acești cari cumpără locuri în cartierul Românesc, precum și acei cari au cumpărat deja. Ratele locurilor prevăzute la art. 3 din condițiile de mai sus, se vor plăti anual și sunt exigibile la 1 Aprilie al fiecărui an.

Magaziile din oraș

D-l consilier Brancovici, a pus în discuțiunea Consiliului, cestiunea magaziiilor de cereale, din partea de jos a orașului, susținind că Consiliul Comunal, prin deciziuni rămase definitive, a hotărât dărîmarea magaziiilor de cereale din partea de jos a orașului, cari erau o cauză permanentă de necurățenie, dînd în schimb proprietarilor lor, locuri de ale Comunei afară din oraș, cu un preț foarte redus; că numiții au luat locurile dela Comună pe cari au și construiți magazii, dar n'au dărîmat pe cele din oraș, continuînd și astăzi a le exploata în diferite moduri; că prezența acestor magazii în partea cea mai frumoasă a orașului, pe lângă aspectul urit ce înfățișează, apoi sunt și un obstacol de a se construi case de locuință, a căror lipsă se simte atît de mult.

Pentru a înceta această stare de lucruri, ar fi bine ca să se aducă la îndeplinire deciziunile deja votate de Consiliul Comunal.

Consiliul, adoptînd în totuși cele expuse de D-l Brancovici:

Autoriză și roagă cu toată insistența pe D-l Primar, ca să ia dispozițiunile cuvenite pentru a se aduce la îndeplinire deciziunile luate de Consiliul Comunal, dărîmîndu-se magaziiile din partea de jos a orașului.

Cartierul „Tigănia”

D-l consilier Brancovici, cerînd cuvîntul a expus că o populațiune întreagă de oameni săraci, locuiește în cartierul așa zis „Tigănia” în condiții cu totul primitive și cu desăvârșire nehygienice, constituînd un pericol permanent, pentru sănătatea publică; că Consiliul Comunal a decis, ca toată acea populațiune să fie mutată în altă parte, aceasta însă nu este de ajuns și dat fiind că mai toți locuitorii aceluia cartier sunt cu totul lipsiți de mijloace, se impune dintr'un sentiment de umanitate, ca Comuna să ia în privința lor oare cari măsuri și să li ajute a-și face o locuință modestă și convenabilă; de acela propune ca Comuna să construiască cu spezele sale, pe locul ce se va destina, un șir de case după un tip și puțin costi-

sitoare, pentru adăpostirea acelor locuitori săraci, cu obligațiune pentru ei, de a recumpăra casele, plătiind o anuitate oare care.

Consiliul, văzînd că mutarea cartierului numit „Tigănia” este deja hotărîtă;

Văzînd că propunerea D-lui Consilier Brancovici, de a se construi de Comună, pentru acea populațiune săracă, case modeste și hygienice, este acceptabilă din toate punctele de vedere;

Văzînd că pentru realizarea unui asemenea act mare și frumos, Comuna poate și trebuie să facă oare cari sacrificii, cu atît mai mult că sumele ce va cheltui le va rambursa, prin anuități dela locuitori;

Admite în principiu ca Comuna să construiască case modeste și hygienice, pe locul ce se va destina pentru mutarea cartierului numit „Tigănia” spre a se da locuitorilor săraci din acel cartier, iar sumele ce va cheltui Comuna, să le ramburseze prin anuități dela acel locuitor.

Numeste o comisiune compusă din D-nii Consilierii V. Andronescu, P. Miloșef și Abdula Haji Zaid, care să întocmească un recensimint al populațiunii sărace din acel cartier.

Tîrg de vite

S'a pus în discuțiunea Consiliului cestiunea înființării în acest oraș a unui tîrg săptămînal și bianual de vite mari și mici, explicînd D-l ajutor de primar că Consiliul Comunal în ședința sa dela 27 Februarie 1907, a aprobat a se înființa un asemenea tîrg, fixînd ziua de Marți pentru tîrgul săptămînal și zilele de 15—20 August și 23—30 Aprilie pentru tîrgul bianual; că Consiliul Județean căruia s'a supus aceasta cestiune, conform art. 66 din legea sa organică, prin deciziunea dela 31 Octombrie 1907, a aprobat înființarea tîrgului de vite, votat de Consiliul Comunal, însă a adus o mică modificare și adică a fixat ziua de Duminică pentru tîrgul săptămînal în loc de Marți și a hotărît să se vîndă și articole alimentare în acea zi, restituînd afacerea pentru a se debate din nou de Consiliul Comunal.

Consiliul, văzînd că înființarea unui tîrg de vite și de alimente e spre folosul general, însă, pentru buna lui funcționare trebuiesc regulamentate diferite dispozițiuni și luate mai multe alte măsuri, cum este în primul loc alegerea pietelor de tîrg, asigurarea apei necesară și altele.

Numeste o comisiune compusă din D-nii Consilierii Em. Brancovici, Cotta și Petro Miloșef, care să studieze în de aproape cestiunea și să elaboreze un regulament în consecință, pe care să-l supună în deliberarea Consiliului.

24 Ianuarie la Anadolchioi

Iată o zi frumoasă! Iată o zi, despre însemnătatea căreia multe s'au scris, multe se scriu—și veșnic va fi ceva nou de spus. Iată o zi în care acei de un sînge, de un neam și de o mamă, își dau mîna frățește și mîndru 'naltă steagul iubit al țării mame, al țărilor surori.

Vai cite inimă saltă în clipe de acestea! Veșnic trudiți de lupta pentru pîine, vai cit de deseori uităm de tot ce ne-a legat de noi, de nume, de trecut, de toată amintirea cea de neam... și vai ce dulce alinare 'ți pune 'n suflet o zi măcar din an, în care dînd în stînga tot amarul și liber frîu dînd dulceilor gîndiri de preamărire, în suflet simți pios cum se înalță mureșul imn de slavă.

În satul nostru, ca pretutindeni, multă bucurie desfăta sufletele. Societatea „Principele Nicolae” în dulce pornire spre bine și frumos, în frunte cu muzica militară și drapelul, porni în spre biserică să nemurească 'n inimă dulceaga amintire. Grădina de copii, cu blînzi ingerași secunda șirca-

gul de adoratori, iar mîndrii mici dorobanși costumați, falnic purtînd drapelul, ritmic pășeau pe urma marșului, spre sfîntul locaș. Acolo Dumneziasca slejbă deschide inimile pentru ca în urmă, o vorbire finuță de prezident despre însemnătatea zilei, să ducă înduioșarea mureșului act în clipe cînd inima-și slăvește în ea înălțătorul glînd

*„Român scuză în putere —
„Româna 'n vecl nu pierce!”*

O plăcută întâmplare face ca Societatea „Unirea” să-și serbeze 2 ani de la înființare, iar d-l învățător-diriginte și preotul, prin mici dar simfiele cuvîntări îndeamnă pe membrii spre fînta dorită.

Totul e sfîrșit și ne îndreptăm cu toți spre esire, iar muzica, Societatea și micii dorobanși conduc drapelul spre școală, urmat de toată suflarea asistentă.

Drapelul depus, o mîndră horă se încheagă și se mîndreou inimile de drăgălășia copilășilor, cari saltău și ei în ea.

Priveam la micii dorobanși și într'un moment, gîndirea-mi alerga departe în viitor. Acești neștiutori copii, atît de siguri par'că de toate ale lor, mîi aduseră molecom în gîndu-mi zburător icoana dulce a „Nădejdei de mai bine” — iar visul cel de aur al lui Mircea 'l, întrezăream tot mai spre împlinit.

*O! Fire-az, norocul, mai darnic cu voi
Și inima voastră mai blîndă ca'n noi!*

Dar scara măi aveam și un bal.

Și mi-e par'că nu știu cum, să 'ncerc ca să descriu atîta drăgălășie ce fermeca simfiriile celor de față. Dar ce zic? Nici în stare nu-s! Și se feliță de sine felul intimității celeia dulce, cu care membrii Societății „Principele Nicolae” știau ca să împino pe oaspeții veniți. Și iarăși tot ce e în sal mai drăgălaș era acolo. Și pe rînd ce perechile se destătau în valsul drăgăstos, mereu măi dulce era sărbătorirea — iar mîndrele dansuri naționale, veniau apoi să facă să tresalte inimile în tineri și bătrîni. Dame ori d-soare sburdau la fel; bărbății păreau toți intineriși... — și, Doamne, dulce măi sunt momentele cînd știe omul să-și pună stavilă patimilor și pentru un moment, în juru-i, pe toți să-și știe frași.

Și-n ore de acestea, e îngerească armonia!

Ceva însă, mă neastîmpăra. Buchețele de flori erau puse 'n vînzare. Și cum se mai căzneau buțele floricele să 'ntreacă în farmec pe dulcele fecioare ce — fără voia lor — erau atît de înfloritoare!

În sfîrșit, davsul a durat pînă în zori.

Delasăliște

SERBARI SI SPECTACOLE

În seara de 1 Februarie, în sala „Elpis”, cercul „Cultura” din Constanța, va da, sub patronajul d-lui Șc. Vărnăv, președinte de onoare al cercului, o serată literară-muzicală, urmată de dans, cu următorul program:

- 1) **Idealism și Realism, conferință**, ținută de d. Const. N. Sarry.
- 2) **Sergentul, baladă**, Solo voce executat de d. Ion Baston.
- 3) **Corul „Reuniunii Musicale „Gavriil Musicescu”**, va executa mai multe bucăți.
- 4) **Pe malul gârlei**, comedie într'un act în versuri de Olănescu-Ascanio.
- 5) **Dans**.

În seara de 9 Februarie, în sala „Elpis” Societatea „Regina Elisabeta”, de ajutor reciproc a Marinarilor civili din Constanța, va da un mare bal, cu tombolă, sub patronajul d-lui Inginer inspector general Ion Păslă.

După fie care dans membrii societății vor executa diferite producțiuni marine.

Scena va fi iluminată cu un proiector electric în diferite culori.

Salonul va fi ornamentat cu pavoazele tuturor națiunilor.

INFORMAȚIUNI

In ziua de 27 c., cu un tren special, a sosit in localitate A. S. R. Principele Ferdinand, Comandantul Corpului 2 de armată, pentru a inspecta ofițerii din garnizoană.

Au eșit intru întâmpinare, la gară, d. prefect al județului, d. General Culcer, comandantul diviziei 9-a, d. primar al orașului și d. președinte al Consiliului județean.

D. Christea Georgescu, primarul orașului, care, din cauza de boală, a fost reținut citva timp în casă, și a reluat ocupațiunile.

După cum era de prevăzut, în urma celor petrecute la Clubul conservator din Capitală, imediat după însoțirea în țară a d-lui Take Ionescu, au avut loc explicații între d-sa și d. P. P. Carp, șeful partidului, după care s-a declarat oficial sciziunea.

D. Take Ionescu s'a retras din Clubul conservator și în unire cu partizanii d-sale va forma partidul conservator-democrat.

Ziua de 24 Ianuarie, a Unirii Principatelor a fost serbătorită în mod solemn de către școlile din localitate. S'au ținut de către directorii respectivi câte o conferință, iar gimnaziul, școala profesională și institutul germano-francez au organizat o serbare în Sala „Elpis”, unde pe lângă alte producțiuni, d. prof. Bentoiu a făcut istoricul acestei zile mari.

In noaptea de 23 spre 24 c. un incendiu a consumat întreaga clădire a hotelului „Splendid” (Panajoti) — speranța de care ne am ocupat în nenumărate rânduri.

Situat în drumul copiilor la școală, aproape în fața gimnaziului local, acest cuib de corupție, jaf și desfrâu, era un permanent pericol.

Dacă, orașul a putut scăpa în sfârșit de lupanarul acesta, apoi nădăjduim că un altul nu-l va mai lua locul.

In urma unor reclamațiuni îndreptate contra D-lui M. Chirițescu, șef de ocol domonial, d. inspector Niculescu Telega a fost delegat de Minister spre a face o cercetare la fața locului.

Zilele acestea d. Telega, însoțit de d. subprefect al plășii respective, s-a transportat în comuna Rasova, de unde porniau plîngerile, și după confruntări și cercetări amănunțite, s-a dovedit că totul pleca dela nemulțumirea personală a unui deklasat. S-a constatat cu această ocazie, că atît gestiunea cit și improprietarile efectuate de d. Chițescu se găseau în cea mai perfectă regulă.

ROMANIA

PRIMĂRIA COMUNEI CONSTANȚA PUBLICAȚIUNI

No. 339 19 Ianuarie 1908

La licitațiunea ce urma a se ține în ziua de 15 Ianuarie curent, pentru vânzarea locului comunal situat în careul No. 53 lângă proprietatea D-lui Naum Ionescu de pe strada Cuza Vodă colț cu strada (Justiției) Mihai V teazu, în suprafață de 195.47 m. p. neaprezentindu-se nici un concurent se publica spre cunoștința generală că pentru vânzarea acestui loc se va ține o nouă licitațiune în localul acestei Primării în ziua de 16 Februarie 1908 orele 4 p. m.

Licitațiunea se va ține cu oferte sigilate și în conformitate cu dispozițiunile art. 72 83 din legea asupra Contabilității generale a Statului. S'pra oferte nu se primesc.

Concurenții spre a fi admiși la licitațiune vor depune o garanție provizorie de 200 lei.

Planul de situațiunea aceșui loc se poate vedea în cancelariile Primăriei în toate zilele și orele de lucru

p. Primar, Virgil Andronescu
Secretar, I. D. Coraffa

ROMANIA

POLIȚIA ORĂȘULUI CONSTANȚA PUBLICAȚIUNE

No. 977 21 Ianuarie 1908

Domnul Jude Ocol Constanța prin adresa cu No. 495 a fixat în ziua de 27 Ianuarie 1908 pentru vânzarea averei mobilă sequestrată de la debitorul Nicolae Stoiică în pretenția D-lor Frați Michel ambii din acest oraș și care avere se compune din mai multe obiecte de casă și hotel.

Subscrisul, public aceasta spre cunoștința amatorilor că în sus arătata zi ora 9 a. m., să se prezinte în piața Carol din acest oraș, unde urmează a se efectua vânzarea cu bani gata, depunînd garanția pretinsă de lege cum și taxa de înregistrare 3%, după adjudecare

No. 1080 23 Ianuarie 1908

Domnul Jude Ocol Constanța prin adresa cu No. 271/1908 a fixat ziua de 3 Februarie 1908 pentru vânzarea averei mobilă sequestrată de la debitor Hairabet Arslanian în pretenția D-lui Gh. Orezeanu ambii din acest oraș și care avere se compune din mai multe obiecte de casă.

Subscrisul, public aceasta spre cunoștința amatorilor că în sus arătata zi ora 9 a. m., să se prezinte în piața Carol din acest oraș, unde urmează a se efectua vânzarea cu bani gata, depunînd garanția pretinsă de lege cum și taxa de înregistrare 3%, după adjudecare.

No. 1077 23 Ianuarie 1908

Domnul Jude Ocol Constanța prin adresa cu No. 718/908 a fixat în ziua de 3 Februarie 1908 pentru vânzarea averei mobilă sequestrată de la debitor H. H. Arslanian Președinte Societății „Spicul” în pretenția D-lui Gh. Orezeanu ambii din acest oraș și care avere se compune dintr-un drapel al Societății „Spicul” din Constanța.

Subscrisul, public aceasta spre cunoștința amatorilor că în sus arătata zi ora 9 a. m., să se prezinte în piața Carol din acest oraș, unde urmează a se efectua vânzarea cu bani gata, depunînd garanția pretinsă de lege cum și taxa de înregistrare 3% după adjudecare.

No. 980 21 Ianuarie 1908

Domnul Jude Ocol Constanța prin adresa cu No. 495/908 a fixat în ziua de 27 Ianuarie 1908 pentru vânzarea averei mobilă sequestrată de la debitor Frideric Schröder în pretenție D-lor Frați Michel ambii din acest oraș și care avere se compune din mai multe obiecte de casă.

Subscrisul, public aceasta spre cunoștința amatorilor că în sus arătata zi ora 9 a. m., să se prezinte în piața Carol din acest oraș, unde urmează a se efectua vânzarea cu bani gata, depunînd garanția pretinsă de lege cum și taxa de înregistrare 3%, după adjudecare.

Sub-Comisar N. Dracopol,

ROMANIA

Corpul Portarilor Trib. Constanta AFIPT

No. 15782 5 Decembrie 1907

Conform Art. 481 din procedura civilă se publica spre generală cunoștință că Tribunalul Constanța prin Jurnalul No. 7454 din 24 Noiembrie 1907 în urma cererii făcute de D-na Maria Pavel Mihăilescu prin petiția lueg. la No. 27812/907 și în executarea Sentinței No. 160/907 pronunțată de Tribunalul Brăila cu executia provizorie și trimeasă în comisie rogatorie la acest Tribunal, a dispus urmărirea veniturilor generale ale imobilului debitorului Pavel Mihăilescu în minele chirieșului său Hristu Farmachi din Cerna-Voda Județul Constanța.

Aceasta după cererea D-nei Maria Pavel Mihăilescu pentru despăgubirea sa de suma de lei (70) șapte-zeci) pe fie-care lună ca pensio de întreținere cu începere de la data acțiunii de divorț și pînă la tranșarea definitivă a divorțului.

p. Cap Portărel Bărbulescu

A sosit Untură de pește proaspătă veritabilă de morun, calitate garantată, importatiune directă din Norvegia, la Drogueria Medicinală Al. I. Heldenbusch, strada Carol (sub Hotelul Regal).

De vânzare una casă solid construită avînd 4 camere spațioase, bucătărie și pivniță, curte spațioasă și grădină cu diferiți pomi fructiferi, situate în Anadolehiof, mahalaua Koțciu, distanță 5 minute de oraș. A se adresa d-lui C. Lumezianu proprietarul lor.

A apărut și se află de vânzare la librăriile din Constanța Proprietatea imobiliară din Dobrogea — (Diferitele împroprietări, vânzări, și deposedări de păminturi) lucrare datorită d-lui Const. N. Sarry, directorul acestui ziar. Preț anual 10 lei.

TRAIAN BELU

Constanța AVOCAT Banca de scont

Dimitrie Bălănescu

107 — Str. Carol — 107

■ MARE MAGAZIN DE FERĂRIE ■ asortat cu broaște, iacate, balamale, cuțe de sîrmă, ciment, var hidrolic, nicovale, menghenele, șuruburi, etc. etc. etc.
■ Specialitate în articole de vâpșele ■ Uieluri englezești și iacuri din cele mai garantate

Georgel Perlea

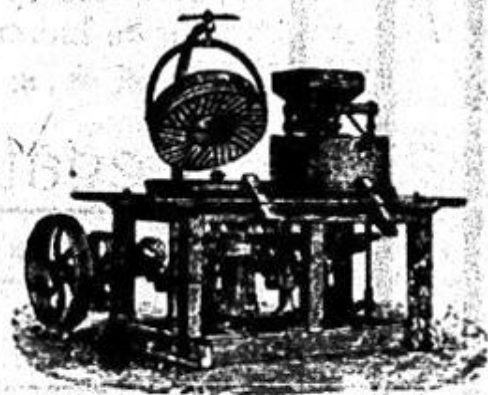
Brăila Constanța

Reprezentant general pentru județul Constanța al Casei de Mașine Agricole

Nicolae Fehér & C-ie

Societate în Comandită Furnizorii Curții Regale

Depozitul instalat în STRADA MANGALIEI, în fața Grădinei Publice e asortat cu ultimele creațiuni ale industriei de mașini agricole, se află sub conducerea D-lui ST. CIȘMEGIU.

NOU	STICLE ISOMETROP	Conservarea Ochilor
Patentate în Europa și America		Patentate în Europa și America
Se va cere această IS. marcă pe fie-care sticlă.	CEA MAI CLARĂ VEDERE FĂRĂ A OSTERI OCHII	Evitarea Fluorescenței dăunătoare ochilor.
Experiențe făcute cu Razele Roentgen		
Sticle premiate de Academii oculare din Europa și America.		
Depositar general și unic pentru Dobrogea		
P. SCHAPIRA, Bijouții-x		
Furnisorul Curții Regale.—Constanța		

Farmacia „VICTORIA“
POMPEI G. CIUPERCESCU (Brăila)
Fost chimist expert al Vămei Brăila
Str. Carol No. 9 colț cu str. Comercială
vis-a-vis de fostul local al Băncii de Scont
CONSTANȚA

Medicamente, pansamente, specialități, parfumerie, cauciucuri etc., din cele mai renumite fabrici din străinătate.

Laborator special pentru prepararea pudrelor, prafuri de dinți, Eau de Cologne, parfumuri, specialități etc., chiar după cererea clienților.

Recomand în special distinsele mele clientele:

Pasta dentifrice „Aphrodita“ ultima creațiune în domeniul dentifricelor, neconținând cretă. Curăță dinții fără a-i zgria, disolvă piatra fără a ataca malțul, desinfectează energic gura, lăsând după spălare un parfum suav. Un borcan elegant 1 leu, 5 borcane 4 lei.

Apă de gură „Aphrodita“, care prin calitățile

ei neintrecută este, a fi preferată tuturor apelor similare. În stare concentrată servă ca anestesie în dureri de dinți. Sticla 1-25.

Cremă pentru unghii „Aphrodita“ pentru întreținerea și curățirea unghiilor, dându-le o culoare roz vie naturală și un luci strălucitor, parfumind și mina. Doza 1 leu.

EAU DE COLOGNE distilațiune quadruplă specială. 5 lei kilo.

Esență pentru preparat în casă Eau de Cologne. 1 dosă pentru 1 litru 2 lei.

Cornalin distrugătorul bătaurilor. Vindecare sigură în câteva zile. Doza 1 leu.

Gonoryl „Ciupercescu“. Remediū sigur și discret. Vindecă scurgerile cele mai rebele în câteva zile. Doza 6 lei.

Singurul depozit al acestor preparate, pentru toată țara.

Expediție promptă în provincie, contra mandat postal, atât a preparatelor de mai sus cât și a oricelor alte medicamente, trimițându-se rețeta.

Serviciul special pentru distribuția la domiciliu.

Marcu Birnfeld

Strada Carol, No. 71, Vis-à-vis de Poșta
CONSTANȚA

Mare magazin asortat cu toate articolele de:

ferărie, table de fer, cimenturi, uleiuri, geamuri, țevi de fer, robinetterie pentru instalații de apă, closete, alămurie, armurărie, sticlărie, faianserie, sobe, etc. etc. etc.

Prefuri reduse.

D-na DOCTOR IN MEDICINĂ

Ersilia Cătescu-Nicorescu

DE LA UNIVERSITATEA din BUCUREȘTI

Specializată în dentică și boale de gură, la clinica din Berlin. S'a stabilit în Constanța, Piața Independenței 26.
CONSULTAȚII 9-12 a. m. și 4-6 p. m.

De Vânzare la Anadolchiol un loc în întindere de 2236 m. p. cu 2 fațade, avind pe dinsul ecarterului, beciū boltit, fintină în piatră în curte, o grădină cu 300 pomi altoiți și 180 butuci de vițe altoite.

A se adresa D-nei Căpitan Botez, în localitate.

HOTEL ȘERBANESCU

STR. 11 IUNIE.

○ ○ Sub administrația Insuși a proprietarului ○ ○
OFERĂ CAMERE BINE MOBILATE

DE O CURĂȚENIE SUPERIOARĂ

ȘI CU PREȚURI MODERATE

Vizitatorii pot găsi în acest hotel o găzduire liniștită.

TIPOGRAFIA

Dimitrie Nicolaescu

■ Piața Independenței — CONSTANȚA — Str. Carol și Traian. ■

Asortată cu caractere moderne și cu mașini noi, este în măsură a executa tot felul de lucrări atingătoare de această artă, în diferite formate și culori, cu cea mai mare acuratețe, esactitate și promptitudine.

Legătorie de Cărți și Rame p. Tablouri

Esecută cele mai elegante și plăcute lucrări.

Unicul magazin de **LIBRĂRIE** și **PAPETARIE**

Depozit de registre și imprimate pentru autorități.